

- Árpád Lapok -

XXI. évf. 5. szám – 2026. március

India - Ádámok és Évák - Buzogánymese

Buzogánymese

Ez egy olyan mese, amelyet minden Árpádos-nak ismernie kell. Történt, hogy 145 táján, Antonius Pius császár kő amfiteátrumot építtetett a légiói számára. A küzdőtér mérete a római Colosseuménál is nagyobb. Az idők pora belepte, és mire az 1900-as évekbe ért a történelem, már csak egy domb látszott. 1938-41 között tarták fel, ekkor kezdték a szomszédságában az Árpád Gimnázium épületét is építeni.

1975-ben kiderült, hogy ez milyen jó párosítás. Felhősi Istvánné testnevelőtanár egy kendőgyakorlatot koreografált az április 4-ei ünnepélyre. Ez lett — némileg átalakítva — az első világítóbuzogány-gyakorlat. Tiszavölgyi István, akkori igazgató, kihasználva az amfiteátrumot, a ballagást estére tette, és így a fiúk fáklyái között ballagva, a lányok buzogányos integetése közepette búcsúztak a végzősök a gimnáziumtól.

És ez így van 51 éve. Kati néni hagyományteremtő munkásságát 2009-ben vettem át. Azóta két színű az előadás. Azóta van „alakzat”. Viszont hagyomány a „József”-re (Andrew Lloyd Webber: József és a színes szélesvásznú álomkabát, Any Dream Will Do) az integetés.

Hagyomány az is, hogy a kezdő osztályosok kötelezően vesznek részt a buzogányozásban, míg a felsőbb évesek választhatják. Kati néni szavaival élve „így el tudják dönteni, hogy a következő években miről mondanak le!” A létszám így változó, 140 és 235 között mozog a résztvevők száma. Minden évben új zene, új koreográfiával.

A 2025-ös ballagás volt az 50. buzogányos-fáklyás búcsúztató. Ezen alkalomból visszahívtam azokat az öregdiákokat, akik valaha is buzogányoztak, és volt kedvük együtt emlékezni az elmúlt fél évszázadra. Hívásomra már az első nap 70 fő jelentkezett! Így a 146 mostani diák mellett 205 már elballagott, egykori diák is buzogányt fogott. Volt közöttük, ügyvéd,

közgazdász, orvos, tanár vagy bármilyen más foglalkozású. Csak az volt a lényeg, hogy az Árpádban érettségizett és buzogányozott. Ez köt össze minket!

Volt az öregdiákok között több mostani tanár is. Beállt egy fiú is, és volt két olyan lány, akik az 1975-ös első gyakorlatban is szerepeltek. Én magam is beálltam a lányom mellé. Sok testvér, unokatestvér, anya-lánya páros jött, illetve volt, akinek több lánya is gyakorlatozott. Elképesztő érzés volt végignézni ezen a 350 emberen. Örült hullámszó volt, ahogy integettek és közben haladtak.

Az „öregdiákok” szorgalmasan jártak be az iskolába gyakorolni. Főleg magam segítettem nekik, de volt néhány lelkes lány, akik megmutatták és segítettek elsajátítani az újabb elemeket. A próbákön mindenkinek részt kellett venni! A „jubilálók” két nappali és a két esti próbán álltak be. Hatalmas lelkesedéssel, örök élményt szerezve. Újra diákok lehettek, újra buzogányozhattak.

Úgy tűnik, nem ez lesz a vége a jubileumi gyakorlatoknak! Nánay Mihály igazgató úr felkért, hogy ismét hívjam az „öregdiákokat”, és 2027. augusztus 31-én nyissuk meg együtt a 125. tanévet!

Fekete Andrea

	dátum	nap	idő	program
Május	május 1-4.	péntek-hétfő		A kórus Neerpeltben
	május 2-6.	hétfő-péntek		Határtalanul! kirándulás (7.b)
	május 4-6.	hétfő-szerda		Osztálykirándulások
	május 4.	hétfő	9:00	Magyar írásbeli érettségi vizsga
	május 5.	kedd	9:00	Matematika írásbeli érettségi vizsga
	május 6.	szerda	9:00	Történelem írásbeli érettségi vizsga
	május 7-8.	csütörtök-péntek		Digitális munkarend a 9-11. évfolyamon
	május 7.	csütörtök	9:00	Angol nyelv írásbeli érettségi vizsga
	május 7.	csütörtök		Délutáni tanítás
	május 8.	péntek	9:00	Német nyelv írásbeli érettségi vizsga
	május 11.	hétfő	8:00	Digitális kultúra középszintű gyakorlati érettségi vizsga
	május 11.	hétfő	7. óra	Házversenyek díjkiosztója
	május 11-29.	hétfő-péntek		Digitális mérések a 9. évfolyamon
	május 11-15.	hétfő-péntek		Határtalanul! kirándulás (7.c)
	május 11-15.	hétfő-péntek		Malmői utazás (Erasmus+)
	május 12.	kedd	8:00	Biológia írásbeli érettségi vizsga
	május 14.	csütörtök	8:00	Kémia írásbeli érettségi vizsga
	május 14.	csütörtök	14:00	Földrajz írásbeli érettségi vizsga
	május 15.	péntek	8:00	Orosz nyelv írásbeli érettségi vizsga
	május 18.	hétfő	8:00	Digitális kultúra emelt szintű gyakorlati érettségi vizsga
	május 19.	kedd	8:00	Fizika írásbeli érettségi vizsga
	május 19.	kedd	14:00	Mozgókép kultúra és médiaismeret írásbeli érettségi vizsga
	május 20.	szerda	8:00	Francia nyelv írásbeli érettségi vizsga
	május 20.	szerda	14:00	Filozófia írásbeli érettségi vizsga
	május 21.	csütörtök	8:00	Spanyol nyelv írásbeli érettségi vizsga
	május 22.	péntek	7. óra	Az Árpád Gimnáziumért Közhasznú Egyesület közgyűlése
	május 24.	vasárnap		Pünkösddvasárnap
	május 25.	hétfő		Pünkösdhétfő
	május 26.	kedd		Matematika évfolyamdolgozat (8. és 10. évfolyam)
	május 28.	csütörtök		Kapcsolda (Óbudai Gimnázium)
	máj. 28-jún. 1.	péntek-hétfő		Töri tantúra – Délvidék (11. évf.)
	május 29-30.	péntek-szombat		Természetjáró kirándulás
Június	június 1.	hétfő	8:00-16:00	Az érettségi vizsgadolgozatok megtekintése
	június 3-10.	szerda-szerda		Emelt szintű szóbeli érettségi vizsgák
	június 4.	csütörtök		A nemzeti összetartozás napja (téma nap)
	június 6.	szombat		Gólyanap
	június 8.	hétfő	17:00	Szülői értekezlet a leendő árpádos osztályok számára
	június 8-12.	hétfő-péntek		Határtalanul! kirándulás (7.a)
	június 15.	hétfő		Évzáró kirándulás
	június 15.	hétfő	16:00	Jegylezárás
	június 16.	kedd		Tanítás nélküli munkanap (6. szabadnap)
	június 16.	kedd		Osztályozó konferenciák
	június 17.	szerda		Bécsi kirándulás
	június 17.	szerda		1-4. óra, 35+10 perces tanítás
	június 17.	szerda		Testnevelés középszintű gyakorlati vizsga
Nyár	június 18.	csütörtök		Árpád Olimpia
	június 19.	péntek	7:30	Tanévzáró ünnepély, bizonyítványosztás
	június 19.	péntek		Évzáró vízipisztoly csata
	június 19-26.	péntek-péntek		Középszintű szóbeli érettségi vizsgák
	július 7-13.	kedd-hétfő		Erdei vándortábor
	július 26-31.	vasárnap-péntek		Nagykórus tábor (Keszthely)
	júl. 31-aug. 3.	péntek-hétfő		Egyetemista kórustábor
	augusztus 24-28.	hétfő-péntek		Gólyatábor

Vörös Eszter tanárnő

– Hogyan került az Óbudai Árpád Gimnáziumba?

– Az, hogy most az Árpádban tanítok leginkább sok apró véletlen egybeesés és egy kis szerencse műve, de jobban nem is alakulhatott volna a helyzet. Az összefüggő tanítási gyakorlatomat egy másik iskolában szerettem volna végezni, ahol végül nem fogadtak. Egy egyetemi tanárom ajánlotta, hogy jelentkezsek az Árpádba, mert „van ott egy spanyoltanár, aki ugyanúgy zenél, mint te, és szerintem jól kijönnek”. Összességében ennyit tudtam az iskoláról, mégis ide adtam be a jelentkezést. A többi már történelem :) A tanítási gyakorlatot nagyon élveztem, és szerencsére úgy alakult, hogy teljes állásban is maradhattam. Hálás vagyok, hogy most a munkahelyemnek nevezhetem.

– Mit tart a legjobb dolognak a tanításban?

– Nem tudnék csupán egy dolgot kiemelni. Szeretem, hogy kicsit kiszámíthatatlan, mindig az adott csoporthoz, naphoz kell alakítanom az órákat. Ez persze sokszor nehézséget is jelent, de a spontaneitás engem inkább motivál. Emellett nagyon kreatív munkának tartom, folyamatosan új ötletekkel tudok kísérletezni, főleg nyelvtanárként. Végül, de egyáltalán nem utolsó sorban, amit a leginkább szeretek: a diákok, illetve az árpádos közösség. A tanárság szerintem jellemzően olyan hivatás, ahol rengeteget kell adnunk magunkból, de közben legalább annyit vissza is kaphatunk a gyerekektől. Én legalábbis ezt tapasztalom.

– Van olyan idézet vagy gondolat, ami motiválja Önt?

– Nem vagyok igazán „idézetes típus”. Most leginkább a közelgő tavasz és a napsütés motivál.

– Melyik egyetemre járt? Hogyan jellemezné az egyetemi éveit?

– Az ELTE-re jártam spanyol-angol osztatlan tanárszakra. Eseménydús hat év volt, nem mondom, hogy mindig könnyű, de nagyon sokat kaptam az ott töltött idő alatt. A spanyoltanár-szakosok általában összetartóak az ELTE-n, ez a mi évfolyamunkra határozottan igaz volt. Nagyon jó közösség alakult ki. Sokuk közeli barátom azóta is. Sokat kellett tanulnunk, nem a bulizásról szólt a hat év, de minden nehezebb időszakon, mint például a Covid vagy a szakdolgozatírás, átsegítettük egymást. Szinte mindannyian tanári pályán maradtunk egyetem után, így ebben is próbáljuk egymást támogatni. Szerencsére a sok jó barát mellett kiváló tanárokat is megismertem, főleg a módszertan- és irodalomtanáraink voltak rám nagy hatással.

– Miért döntött a spanyol és az angol szak mellett?

– Az egyetemi szakválasztáskor tudtam, hogy mindenképpen nyelvekkel szeretnék foglalkozni, és ekkorra már kifejezetten a tanári

szakma érdekelt. Angolul későn, a gimnázium utolsó évére tanultam meg jól, viszont ebben az időszakban teljesen beleszerettem a nyelvbe. A spanyol nyelv az angol mellé nem volt kérdés, hiszen spanyol-magyar kéttannyelvű gimnáziumba jártam. Minden tantárgyat spanyolul tanultam, illetve az érettségit is spanyol nyelven tettem le matematikából és történelemből is.

– Volt olyan tanára, aki nagy hatással volt Önre?

– Igen, volt. Valójában miatta lettem tanár. A gimnázium alatt az első idegen nyelvem a spanyol volt, angoltól úgy éreztem, hogy megrekedt a tudásom egy bizonyos, nem túl magas szinten. Egyik nyáron egy kiscsoportos angol kurzusra iratkoztam be. Egy hónapig heti öt napot töltöttem az órákon, és legalább napi három órát házfeladat-írással. A kemény munka meghozta a gyümölcsét, az alig középszintű tudásomból a tanárom magabiztos felsőfokot varázslott. A siker kulcsa nem az volt, hogy minden nap friss pogácsával, üdítővel várt minket – persze ez is jól esett –, de ami ennél sokkal fontosabb, hogy az órák alatt végig önazonos volt. Vicces volt, laza, a kritikái sosem voltak bántóak, de nem félt minket kijavítani. Igazából ismerni kell, hogy valaki értse, milyen az ő személyisége. De a legprofibb tanár, akit valaha ismertem. Amíg őt nem ismertem, meg sem fordult a fejemben, hogy tanárnak lenni ennyire menő, ahogy az sem, hogy ezt a hivatást válasszam.

– Ha egy híres személlyel vacsorázhatna, ki lenne az?

– Ha jelenleg is élő személyre gondolok, akkor Augustin Hadelich-et választanám. Lenyűgöző a tehetsége, szerintem a jelenleg élő legjobb hegedűművész. Szívesen beszélgetnék vele zenéről, művészetéről. Vacsorázni viszont Karinthyval és Kosztolányival vacsoráznék legszívesebben.

– Ha mégsem a tanári pályát választotta volna, mi lenne most a munkája?

– Valószínűleg művészeti pályára mentem volna. Szívesen lennék zenész, énekes, akár filmszínész, de leginkább fotósként tudnám magam elképzelni. Nagyon szeretek fotózni. Egy-egy képbe, még akkor is, ha az állókép, annyi mozgást, érzelmet lehet belesűríteni. Bár kamerám nincs, és jelenleg csak a telefonom adottságait tudom kihasználni.

– Mi volt a kedvenc tantárgya az iskolában?

– Ének-zenei általános iskolába jártam, ott az éneket, az irodalmat, illetve meglepő módon a fizikát szerettem. Nagyon jó volt az általános iskolás fizikatanárom. Mindent értettem az órákon, pedig sokkal inkább a humán tárgyakban vagyok tehetséges. Gimnáziumban mindent tantárgyat spanyolul tanultam, mégis talán nem meglepő, hogy a nyelvórák voltak a kedvenceim. Ezen felül nagyon szerettem a civilizáció órákat, ahol Spanyolország történelméről, általános és spanyol művészettörténetéről, földrajzról, politikáról és irodalomról is tanultunk.

– A könyveket vagy a filmeket szereti jobban?

– Mindkettőt nagyon szeretem. Talán a könyvekhez jobban értek, mint a filmekhez, sok klasszikust olvastam, főleg spanyolul és angolul.

– A színházat vagy a mozit kedveli jobban?

– Színházba sokkal többet járok. Filmeket inkább otthon szeretek nézni. Húgommal, anyukámmal és az ő barátnőivel szoktunk színházba menni, előadások után pedig mindig beülünk valahova beszélgetni. Nálunk ez jó sok éve kedvelt hétvégi program.

– Milyen tevékenységgel tud a legjobban kapcsolódni?

– Imádok sétálni, főleg a városi sétákat szeretem. Emellett a fotózás, a természetben töltött idő és a futás is kikapcsol. Olvasni is szeretek, bár mostanában nincs rá túl sok időm. És persze nem hagyhatom ki a felsorolásból a zenét sem. Tizenkilenc éve hegedülök, ebből tizenkét éve ugyanabban a zenekarban játszom. Egészen kicsi korom óta mindig körülvevő a zene, az életem szerves része, amelyhez mindig fordulhatok, ha feltöltődésre van szükségem.

– Milyen zenét hallgat szívesen?

– Könnyebb lenne arra választ adni, mit nem hallgatok szívesen. Úgy szoktam fogalmazni, hogy a techno-tól Tchaikovsky-ig szinte minden szóba jöhet. Nagyon eklektikus a zenei ízlésem. 2025-ben például Arctic Monkeys-t hallgattam a legtöbbit.

Hargita Hédi (10.a)

Alapítványi díjaink névadói – legendás árpados tanárok

Új rovatot indítunk az Árpád Lapokban. Hónapról hónapra olyan egykori, legendás tanáraink alakját idézzük fel, akik maradandó nyomot hagytak az iskola életében – olyannyira, hogy hálás tanítványaik díjat alapítottak emlékükre. Ezekkel a kitüntetésekkel ma is őket idézzük meg a ballagásokon, amikor az Árpád Gimnázium a legkiemelkedőbb diákok teljesítményét jutalmazza. Most induló sorozatunkban szeretnénk bemutatni a nevek mögötti élettörténeteket.

A színpadra termett latintanár: Gombár Vince (1906–1967)

Aki valaha találkozott vele az Árpád Gimnáziumban, aligha felejtette el őt. A latintanárt, aki a szünetekben akatáskáját maga előtt tartva tört utat a zsúfolt folyosón, közben pedig hangosan énekelt (mindenki öröme: gyönyörű tenor énekhangja volt). Mindenki tudhatta: érkezik Gombár tanár úr!

Ő volt az, aki az ókortörténetet esetenként nem az osztályteremben, hanem az amfiteátrum szomszédos romjai között magyarázta. Egy olyan korszakban tanított, amikor a latin nyelv ismerete még az értelmiségi lét alapfeltételének számított. Gombár Vince híres volt szigoráról, ám magával ragadó személyiségével még ezt a nehéz tantárgyat is meg tudta szeretetni diákjaival. Ahogy az ógörögöt is – bár a II. világháború után ezt már csak különórák keretében tehette meg. Nem mintha sok választási lehetőséget hagyott volna: számára semibarbarus (félbarbár) volt, aki nem járt külön görögre; barbarus, azaz teljesen barbár az, aki még a latin nyelvet sem sajátította el. Azt a holt nyelvet, amelyet ő a beszélt, élő nyelv szintjén bírt. Egykori diákja, Dr. Boga Bálint visszaemlékezése szerint „egyszer Olaszországban olasz papokat szólított meg latinul, és azok – olasz és pap létük ellenére – nehezen tudták vele a konverzációt folytatni”.

Gombár Vince élete legalább annyira színes volt, mint tanítási módszerei. Gimnazista korában birkózó és súlyemelő volt, egyetemistaként énekelni tanult. Néhány rövid ideig

betöltött állás után 1945-ben kezdett dolgozni az Árpád Gimnáziumban, és egészen haláláig maradt a katedrán.

Fegyelmezési módszerei sem voltak hétköznapiak. Ha valakit csínytevésen kapott, „két pad közötti tornagyakorlatokon tette próbára a diák vagányságát, rátartóságát, szemtelenségét”. Diákjaiban mégsem a szigortól való félelem vert gyökeret vele kapcsolatban, hanem a mély tisztelet, amelyet tudásával és emberségével vívott ki.

Visszahúzó ember volt, aki azonban szinte szárnyra kapott az osztályteremben: színpadi tehetségét is bevetette, ha kellett, ugyanakkor személyes figyelemmel fordult diákjai felé. Egy-egy osztályozó konferencián részletes, érzékeny elemzést adott tanítványairól, mindig keresve a tapasztalható fejlődés vagy visszaesés okait is. Nem véletlen, hogy idővel rábízták a felzárkóztatásra szoruló tanulók támogatásának feladatát.

Nemcsak középiskolai tanár, de fáradhatatlan tudós is volt. Műfordításokat készített, szótárat szerkesztett, nyelvi versenyeket szervezett. Tagja volt az Ókortudományi Társaságnak, ahol olyan neves tudósokkal dolgozott együtt, mint Trencsényi-Waldapfel Imre és Ritoók Zsigmond. Lételeme volt a tanítás; fáradhatatlanul dolgozott. Egy lábon kihordott szívrohamot követően egészségi állapota meggyengült, szervezete a következő rohamot már nem viselte el. Abban az évben halt meg, amikor nyugdíjba vonult volna.

Emléke nem tűnt el az iskola falai közül: tiszteletére 1977-ben – tíz évvel a halála után – az 1952-ben érettségizett tanítványai alapítványt és díjat hoztak létre, az alapító okirat szerint „azzal a céllal, hogy az Árpád Gimnázium tanulóit a humán műveltség különböző területeinek az iskolai tantervben meghatározott szinteken felüli elsajátítására, ezeken a műveltségterületeken önálló alkotásra, illetve az így megszerzett tudás továbbadására” ösztönözzék. Gombár tanár úr nevét viseli kezdő osztályaink színdarab-bemutatója: mintha így ma is tovább élne az a játékoság és színpadi lendület, amely miatt annyira kedvelték. Ha ma végigsétálna az Árpád folyosóin, bizonyára változatlan derűvel figyelné az itt tanuló diákokat. És talán énekelne is valamit...

Kámán Veronika

Ádámok és Évák ünnepe

Sötét. A kulisszák suttogó csöndje. Árnyékos arcok. Az ügyelő sürgötése. Szaladunk föl a színpadra, alaphelyzetbe állunk. Kezdődik a kisfilm, már be is forogtunk a színpadra, már a reneszánsz zene hallatszik, már pörgünk a színes leplekkel... És lent, csönd. És arcok. És néha nevetés.

Most is beleborzongok az emlékébe, melyet szavakkal próbáltam az előbb lefesteni. Hogy te is részese lehess, drága olvasóm, visszavezetlek téged a kezdetekhez. Réges-régen, ifjú hetedikes korunkban vettünk részt a Gombár-ünnepségen, ez volt az első közös pontja a színészkedésnek és az osztályunknak. Ebből alakult ki szívenvedélyünk, melyet már öt éve üzünk, megfogva bár, de törve nem, tette és mindig tökéletes szöveg-tudással próbára kész csapatként. A költészetnap és március 15-i rendezvények után tavaly léptünk föl először a József Attila színház deszkáira Madách Imre *Az ember tragédiájának* két színével. Idén újabb kalandra vállalkoztunk, és a sors keze Shakespeare drámái közül *A makrancos hölgy* cíművel dobott meg minket.

Nem rettentünk meg az ódon darabtól, főleg azért nem, mert Varró Dániel rendelkezésünkre bocsátotta a drá-

ma modern fordítását. A kortárs szöveg könnyen kézre és szájra feküdt, kézre a telefonok és szövegtáblák formájában, számon pedig a mai napig megmaradtak részletei. Próbáinkat az aula nagyszínpadjának közönsége előtt tartottuk, nagy sajnálatunkra néha magyaróra helyett. Vámos tanárnő rendezői munkája és Fehér Anna színművész tanácsai egyengették két és fél hónapos utunkat a színházig.

Az utolsó hetekben lett teljesen sima ez az út, egyre biztosabb tudással és izgatottabb szívvel masíroztunk rajta, a végén már nem is képletesen, a József Attila színházba. Négy nappal az előadás előtt birtokba vettük az öltözőket, és már majdnem ráültünk biztosnak vélt babérjainkra, mikor kiderült, hogy még kicsit sem dőlhetünk hátra: színdarabunk a kijelölt 6-10 perc helyett 12 perc hosszúságú. Összedugtuk fejünket mentorunkkal és a Tanárnővel, és a szövegghúzás, illetve a tempós beszédmod alkalmazása mellett döntöttünk. Szerencsére pénteken még volt egy kis időnk gyakorolni a nem várt változtatásokat.

A hétvégéről mindenki teljes felkészültséggel és dinamikával érkezett vissza, ennek eredménye az lett, hogy

9 perc 56 másodperc alatt sikerült befejezni a főpróbát. A január 19-i nap többi része már történelem – krónikaírók jegyzik, hogy a zsűri "szép és pontos színjátszás" címmel illetett minket. Hogy tényleg kiérdemeltük ezt az oklevelet? És milyen volt az előadás? Nem fárasztalak azzal hogy leírom. Gyere el, és nézd meg teljes pompájában, **április 14-én az 5. óra után az aulában!** Várunk! (De aztán tényleg gyere el, nem szeretnénk a foteleknek színészkedni!)

Tarcsay Veronika (11.a)

Az NKE Óbudai Árpád Gimnázium iskolaújságja, XXI. évfolyam, 5. szám. **Megjelenik:** tanévente hétszer. **Email:** arpadlapok@gmail.com. **Tördelés:** Losonci Livia (11.a). **Felelős tanár:** Koncz Levente. **Felelős kiadó és nyomdai kivitelezés:** Nemzeti Közszerológati Egyetem. **A lapot gondozza:** NKE Óbudai Árpád Gimnázium. **A címlapon:** Árpád Bál 2026. **Címlapfotó:** Árpád Média. **Az újság korábbi számai letölthetők az iskola honlapjáról.**

Az új görög dalnok (3. rész)

Az utolsó előtti rész következik.

1. „*Hark! rising to the ignoble call — How answers each bold Bacchanal!*” (első strófa, utolsó két sor) A kulcsszó itt az *ignoble* (alantas, közönséges származású). Melyik fordításra tesszük hát a voksunkat?

2. „*You have the letters Cadmus gave — Think ye he meant them for a slave?*” (második strófa, utolsó két sor) Egyikünk sem fordította le ezt szó szerint, de melyiket érezzük pontosabbnak?

3. „*but our masters then were still, at least, our countrymen.*” (harmadik strófa, utolsó két sor) A *countryman* azt jelenti, hogy valakinek a földije. Mit gondolunk ennek tükrében a fordításokról?

4. „*Such chains as his were sure to bind.*” (negyedik strófa, utolsó sor) A hangsúly itt a *to bind* ígére esik — melyik fordítás emeli ki ezt jobban?

Beró Márk

Ábrányi Emil (1906)

Hiába! Verj más húrokat!
Tölts serleget, Samos bora!
A mozlimek harczoljanak,
Mienk a nedv hő mámore!
Hall! Czenk dalom mily tapsra lel:
Hány Bacchanál ujjong, felel...!

A fegyvertáncz ma is divat,
De a Phalanx fenáll-e még?
Ó mért feledtük, honfak,
Leczkénk e szebb, dicsőbb felét!
Kadmos, betűid állanak,
De mit! Rabok használjanak?!

Samos borával tölts kehelyt!
E tárgy komor, hadd, kérlek, ezt!
Anákreon szebb szokat ejt,
Szolgált ez is — Polykratest!
Akkor ha egy tyrann akad,
Az itt, hazánk törzsén fakadt.

Ős Cherzonézosz zsarnoka
Szabadság legjobb híve volt;
E zsarnok — Miltiád maga!
Ő végzet, áldd meg ezt a kort
S adj néki több ily zsarnokot,
Legyünk bilincsen — boldogok!

Beró Márk (2025)

Más húrba csapj — hiába hát! —,
kupát tölts számoszi borral,
török hordákra hagyj csatát,
Híosznak szőlejét ontsad!
Hallga...! A bátor borissza
mily aljasul zengi vissza!

A pürrhoszi tánc megvan még,
de a pürrhoszi phalanx hol?
Két leckéből a nemesébb,
a bátorabb — köddé foszol?
A betűn, mit Kadmosz adott,
majd szolgának a tolla fog?

Serlegbe számoszi borral!
Máson ne járjon hát az ész!
Így dicsült Anakreón-dal,
bárha kényúrt — Poliükratész —
szolgált, akkori uraink
még voltak honpolgáraink.

Kherszoszénosznek kényura
pártolta azt, aki szabad.
Ez úr Miltiadész vala! —
Bárcsak a jelen pillanat
adna efajta despotát!
Láncából nem szökne a láb!

„Nem tudom, ti hogy vagytok az ilyen szőke hajú, kék szemű pasikkal, de nekem egy itáliai macsó tetszik; ehhez képest a férjem...! Na mindegy.” **(Molnárné Vámos Katalin)**

„Na, Dániel, ha majd hatvanéves nő leszel...” **(Magainé Bene Zsuzsanna)**

„Amiből én tanultam, a tankönyvből, 1926-ban, abban az volt...” **(Tarlós Péter)**

„Az én mentális állapotomra lehet következtetni ebből az órából.” **(Szalay Katalin)**

„Adódik a kérdés, hogy jogos volt-e, hogy a britek nem küldtek hadüzenetet a szovjeteknek. Erről szoktam a Chat GPT-vel is vitatkozni...” **(dr. Nánay Mihály)**

(Petőfi Sándor jellemzése) „Rohangált a csatatéren, és bántotta egy gondolat.”

(Kőváriné dr. Fülöp Katalin)

„Elosztunk egy angol egy franciával, lesz belőle olasz.” **(dr. Gärtner István)**

„Velem miért nem akarnak beszélgetni? Ha én kérdezek, lefagynak, mint a 2-es villamos.”

(Tarr Levente)

„Megemelem az ekét, arrébb totyogok, majd lerakom az ekét.” **(Seres Dániel)**

„Mi ez a kolera itt, hogy ilyen kevesen vagytok?” **(Csányi Levente)**

„Te az esküvődről is el fogsz késni, sőt, más városba mész, más pashoz!”

(Molnárné Vámos Katalin)

„Majd ha neked gyereked lesz, benned is termelődni fog oxitocin, kötődsz hozzá, és ezért nem fogod őt megenni.” **(Tarlós Péter)**

Tanár: „Leadta a papírt?” Diák: „Még nem.” Tanár: „Akkor add le gyorsan, mert mindkettőnk nyakát kitekerik! A tiedet jobban!” **(Kőváriné dr. Fülöp Katalin)**

Küldjétek sok-sok aranyköpést, ebből él ez a rovat!

Jöhetnek az első emeleti postaládánkba vagy az arpadlapok@gmail.com címre.

After the C1 Language Exam

— This is the end of the spoken test, thank you! And I'm waving goodbye not just to the interrogation room but the last 3 months of preparation too. And now, I'd like to guide you, dear reader, through this exercising season and the challenges you'll deal with.

Unlike what you might experience in English class, it's not the complex grammatical structures, eminent vocabulary or fancy sentence structures you are required to acquire; but the smooth application of those. I'm sure you already know 70% percent of them, your brain just hasn't been trained to apply them automatically. Focusing on a high-class manner of speaking is what C1 demands.

Along the way, you'll probably feel devastated. I did too. (Hopefully I won't after I receive my results.) You'll also feel sophisticated, like the King of England, like Shakespeare, or whoever speaks as convoluted as them. And then, you'll have to search up the most obvious word's translation. If you sense all these moods, I'm sure you're on the right track for your goal. Because when learning a language, every word you speak and every word you write is a stepping stone for a higher level of knowledge and utilization — and that's what I only understood after the C1 language exam.

Tarcsay Veronika (11.a)

Maggie és John, a skót házaspár befizetnek egy rövid sétarepülésre. A pilóta felajánlja, hogy ha egy mukk nélkül kibírják a repülést, visszaadja a 10 fontos jegy árát. John persze beleegyezik.

Felszállnak, jobbsavár, balcsavar, dugóhúzó, mindent kipróbál a pilóta, de egy nyikkanást sem hall hátulról. Lassan már az ő gyomra sem bírja a dolgot, úgyhogy landolnak. A pilóta egy kicsit keserűen adja vissza Johnnak a 10 fontot:

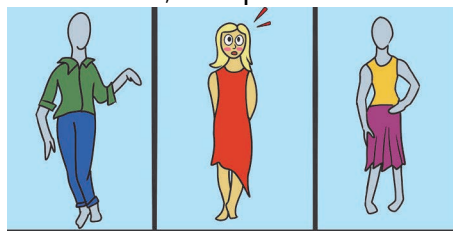
— Nem volt legalább egy olyan pillanat, amikor már majdnem megszólaltál?

— De volt, amikor Maggie kizuhant.

Bemegy egy nő a C&A-ba:

— Jó napot, felpróbálhatnám azt a ruhát a kirakatban?

— Természetesen, de van próbafülkénk is!

Egy idős ember életbiztosítást akar kötni, bemegy a biztosítóhoz.

— Hány éves maga?

— 81.

— Az sok. Meg kell beszélnem a főnökkel, jöjjen vissza holnap.

— Nem lehet, mert apám holnap lesz 100 éves, őt ünnepeljük.

— Akkor holnapután.

— Az sem jó, nagyapám esküvője lesz aznap.

— Te jó ég, hány éves a nagyapja?

— 124.

— 124 és még házasodni akar?

— Ő nem akarna, de a szülei nagyon erőltetik.

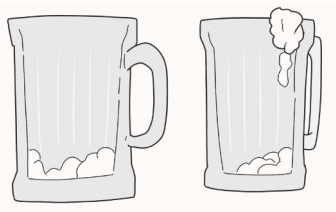
— Pincér! Egy pár virslit kérek, de mustár nélkül.

— Sajnálom, uram, mustárunk nincs. Talán torma nélkül, ha úgy megelel.

Ketten támasztják a pultot a kocsmában.

— Látom, üres a poharad. Kérsz még egyet?

— Dehogy kérek. Mi a francot kezdjek két üres pohárral?

A feleség verseskötettel a kezében berohan a férje dolgozószobájába:

— Te, Dezső, valami Goethe kiadta a versedet, amit 30 évvel ezelőtt írtál nekem!

Szőke nő elégedett vigyorral érkezik haza.

— Hát te meg minek örülsz annyira? — kérdezi a férje.

— IQ-teszten voltam.

— És?

— Hál'Istennek negatív.

Sikeres bankár egy üzleti fogadáson pohárköszöntőt mond.

— Tudjátok, barátaim, amikor 10 éve autóstoppal megérkeztem ebbe az országba, a nálam levő dolgok elfértek egy papírzacskóban.

Lelkesen megéljenzik, csak egy ifjú tisztviselő lép oda hozzá a fogadás végén:

— Ha meg nem sérteném, uram, elmondaná, hogy mi volt abban a papírzacskóban?

— Hogyne, négymillió dollár.

rajzok: Solti Nelli (10.c)

NYELVI SAROK

A man hurried into a quicklunch restaurant and said:

“Give me a ham sandwich.”

“Yes, sir,” said the waiter, reaching for the sandwich. “Will you eat it or take it with you?”

“Both,” was the reply.

Kiskórus

Nagykórus

Csak fiúknak: Hogyan őrjítsük meg a lányokat?

1. Beszélj sokat a szakmádról. A lelegehetetlenebb pillanatokban is (pl. jeggyűrűvásárlás közben).

2. Tegél folyamatos erőfeszítéseket, hogy bevond a lányt a hobbidba. Pl. motorszerelés, sziklamászás. Sértődj meg, ha nem érdekli.

3. Újságold örömmel, ha újabb térképbolt nyílt a városban. Javasold, hogy vasárnap délután néz-zétek meg együtt. Sértődj meg, ha nem érdekli.

4. Vigyél ajándékba műholdfelvételeket. Ragasz-kodj hozzá, hogy tegye ki a szobájában. Kérdezz rá, ha nem látod.

5. Vállalj el olyan munkát, amin már az elején látszik, hogy folyamatosan nőgatni kell téged miattta. Kérd meg, hogy nőgasson.

6. Bántódj meg, ha nőgat.

7. A felelősségre vonások, kisebb szemrehányások megelőzésére hajtogasd folyamatosan, hogy tudod, hogy te egy önző, szemét, lusta gazember vagy, és meg sem érdemled az illető hölgyet. Nézz bután és bánatosan, mint a Micimackóban a Füles.

8. Felejtse el még a saját névnapodat is. Szervezz arra az estére sörözést a haverokkal. Csodálkozz otthon, hogy mi ez a torta a hűtőben.

9. Meséld el, hogy anyád hogyan vágja a hagymát, milyen húst vásárol a boltban, és mennyire süti át a bélszín.

10. Társaságban kérdezz rá, hogy van a hasmenése.

11. Tréfásan húzz rá a fenekére, amikor négykéz-

láb sósavval súrolja a fürdőszobát. Mentegetőzz, hogy merő szeretetből tetted.

12. Minden nap ígérd meg, hogy most már tényleg elégeted azt a három doboz szerelmeslevelet, amit különböző nőktől kaptál az elmúlt években. Felejtse el azonnal.

13. Ragaszkodj két agyonmosott régi ingedhez. Csak azokat hordd felváltva, akkor is, ha három újat kapsz tőle Karácsonyra.

14. Hívd fel, hogy beugranál ebédelni, és három barátodat is hozod, félóra múlva ott leszte. Kérdezd meg, hogy ugye örül.

15. Vágj örült pofákat és grimaszokat a villamosmegállóban, mikor felszállt és elbúcsúzott.

16. Húzkodd meg a pólóját autóbuszon, utcán, mozgólépcsőn, parkban. Bántódj meg, ha rád szól. Hajtogasd, hogy szereted.

17. Mondd, hogy neked nagyon tetszik az a kis pocak, amit növesztett. Igazán szexi.

18. A családi életben mindennel érts egyet leendő apósoddal. Utána jegyezd meg, hogy milyen szimpatikus neked az öregúr.

19. Kérdezd meg, hogy mit szólt Yamal előző napi sarkazós góljához. Értetlenkedj, ha nem tud róla. Mondd, hogy vele semmiről sem lehet beszélgetni.

20. Meséld olyan vicceket, amit csak szakmabeliek érthetnek. Nevezz rajta jóízűt, majd tanítóbácsis stílusban magyarázd el neki.

(Folytatása a következő számban!)

Ein Chaostag von Frau Csorba im Sprachcamp

Am Morgen wachte ich sauer auf, weil die Kinder gestern – vor allem die Klasse 10.C – nicht gehorcht hatten. Aber ich dachte mir: Neuer Tag, neue Chancen. Ich tröstete mich damit, dass ich die Kinder mit meinem Lieblingslied „Guten Morgen, Sonnenschein“ geweckt habe. Dieses Lied macht mich immer fröhlich. Schnell zog ich mir

meine Antistress-Socken, mein rosa T-Shirt und meine Jeans an. Ich dachte, dass mein Outfit richtig cool ist. Ich stellte die Musik auf maximale Lautstärke und klopfte an jede Zimmertür. Es war witzig, die schläfrigen Gesichter zu sehen, wie sie durch die Musik wach wurden. Ich muss zugeben, ich hatte ein bisschen Schadenfreude.

Das Frühstück verlief ganz ruhig, nicht einmal die Jungs aus der 10.C störten mich. Während die Kinder mit ihren Deutschlehrern Unterricht hatten, schauten wir uns mit meinen Kolleginnen in der Umgebung um. Wir kehrten in einen regionalen Pelzladen ein, als uns auffiel, dass die ungarischen Schüler am Laden vorbeigingen. Zuerst dachte ich, dass unsere Schüler wieder den Unterricht schwänzen wollten, aber es stellte sich heraus, dass sie gerade Pause hatten. Erleichterung.

Unser Termin für den Nachmittagsausflug war um 12:15 Uhr am Bus, aber zu dieser Uhrzeit wartete ich vergeblich auf die Schüler. 😞 Ich war richtig sauer. Warum schaffen sie es einfach nicht, pünktlich und vorbereitet zu sein?! Wir haben so viel Zeit und Arbeit in die Vorbereitung des Camps gesteckt — warum schätzen sie das nicht?! 😡 Einige kamen endlich an, aber viele fehlten noch. Ich entschied mich, eine richtige Strafe zu geben. Leider spielte auch das Wetter nicht mit: Es begann zu regnen, was für den geplanten Ausflug alles andere als ideal war. Der Busfahrer hatte aus irgendwelchen Gründen schlechte Laune. Er mischte sich auch ständig ein, um die Kinder zu disziplinieren — Drama pur. Ich drehte dem Ganzen den Rücken zu und schaute lieber aus dem Fenster auf die wunderschöne Landschaft.

Wir kamen in Kufstein an, stiegen aus und machten uns zu Fuß auf den Weg ins Stadtzentrum. Die Gruppe bewegte sich natürlich wie ein Faultier, während es wieder zu regnen begann.

Wunderbar. An diesem Punkt war ich wieder fix und fertig — ich hätte vor Wut platzen können! Nach der Stadtrallye gingen wir mit den Kindern zur Festung hinauf. Obwohl ich sie schon zum dritten Mal besichtigte, war ich beeindruckt, denn die Ausstellungen sind jedes Jahr ein bisschen anders. Auf dem Weg nach Hause hielt mein „Meisterschüler“ Zsolt sein Referat. Es war wieder eine miserable Leistung — unerhört! Ich sagte ihm nichts, aber aus meinem Blick konnte er alles ablesen. Ich war zutiefst enttäuscht. Als wir ankamen, konnte ich lediglich damit zufrieden sein, dass wir niemanden verloren hatten.

Nach dem Abendessen bekamen meine Schüler ihre ausgiebigen Aufgaben, die ich spät in der Nacht korrigierte. Dabei dachte ich darüber nach, wie ich ihnen all den Ärger heimzahlen könnte ... doch dann schlief ich tief ein.

O. Szabó Emilia (10.c)

Eltérő gyökerek, közös történetek

Svédország – Interjú Floszmann Naomival (9.d)

– **Honnan származik a családod, és mit szeretsz legjobban abban a helyben?**

– Anyukám svéd-japán, apukám svéd-magyar. Én eddig csak Svédországban éltem, ezért leginkább a rokonaim és a rengeteg erdő hiányoznak onnan.

– **Milyen nyelveket beszélsz? Otthon melyiket használjátok, és melyik áll hozzád a legközelebb?**

– Otthon magyarul, svédül és angolul beszélünk. A kedvencem az angol vagy a svéd.

– **Itt születted?**

– Nem, Stockholmban születtem. Első osztályban, 2016-ban költöttünk ide.

– **Ekkor kezdtél el magyarul tanulni?**

– Igen, első osztályban kezdtem el tanulni a magyar nyelvet.

– **Tanítasz nekünk egy olyan szót, ami sokat jelent számokra?**

– A „lagom”. Azt jelenti: nem túl sok, nem túl kevés – pont elég. Valahogy mindenre jó válasz. Ha a csokiadag is ilyen lenne, az élet tökéletes volna.

– **Gyakran visszajártok Svédországba?**

– Igen, minden nyáron hazautazunk, hogy időt töltsünk a nagyszüleimmel és a rokonokkal.

– **Mik a kedvenc ételeid?**

– A svéd húsgombóc és a grillezett lazac.

– **Tényleg akkora „IKEA-örület” van ott?**

– Nem igazán. Vannak nagy áruházak, de nem akkora szenzáció, mint ahogy sokan gondolják.

– **Milyen sztereotípiákkal találkozol Svédországgal kapcsolatban?**

– Gyakran kérdezik, hogy tényleg nagyon hideg van-e, illetve hogy mindenki magas, szőke és kékszemű-e. Néha valóban hideg van, de nem minden svéd magas és kékszemű.

– **Vannak hagyományos népviseletek?**

– Igen. A svéd népviselet neve Folkdräkt, jellemzően kék és sárga színekben. Japánban a kimonót és a yukátát viselik. A yukata inkább nyári viselet, a kimonót különböző alkalmakra hordják.

– **Van olyan ünnep, amit itt nem tartanak meg?**

– Igen, a Midsommar. Ilyenkor a nyár közepét ünnepeljük, és egy feldíszített májusfa körül táncolunk.

– **Mi lepett meg itt leginkább?**

— Az, hogy itt az emberek nyíltabban kimondják a véleményüket. Az is feltűnt, hogy sokkal több a régi épület, mint Svédországban.

— **Mit ajánlanál annak, aki Svédországba látogat?**

— A Vasa Museumet, ahol egy híres, elsüllyedt hajó látható. A Stockholm Palace is gyönyörű. A Gamla Stan hangulata káprázatos, és mindenképp ajánlom a Gröna Lund vidámparkot is.

Reimholz Emma, Szücs Viktória, Vasali Dénes (9.a)

Süssünk oda a Habsburgoknak – avagy mit nassolt Kossuth a reformkorban?

Gondolkodtatok már azon, hogy vajon az 1848-49-es szabadságharc hősei csak a hazáért és a szabadságért égtek-e, vagy néha egy jóféle süteményért is? Most, hogy lassan már nyakunkon van március 15-e, az az ötletünk támadt, hogy kiszabadjtjuk a tankönyvek fogságából Kossuth Lajos kedvenc teasüteményét, és megmutatjuk, miért volt oda anno a fél Országgyűlés tőle (és rajongóinak érte ma is az emberek).

A Kossuth-kifli története messzire nyúlik vissza, egészen a 19. századi magyar reformkorig és a szabadságharc eseményeinek időszakáig. Helyszíne Pozsony, amely a politikai élet meghatározó központjaként volt ismert (még az országgyűléseket is ott tartották). A képviselők és a politikai tudósítók, köztük Kossuth Lajos is, gyakran megfordultak a város híres-neves vendéglőiben. Ő legszívesebben a Zöldfa Szállóban és a Vasforrásban időzött, melyek üzemeltetője Palugyay Jakab volt. Az utóbbi vendéglőben nyílt lehetősége megismeri élete egyik legfinomabb süteményét, egy félhold alakú mandulás-diós édességet is. Kossuth annyira rajongott érte, hogy később 1848-ban végül róla lett elnevezve, amelyet az azóta is büszkén visel. A Kossuth-kifli készítése során egyfajta csaláshoz kell folyamodnunk, mert a sütemény tulajdonképpen nem is egy igazi kifli. Nem a hagyományos módon, sodrással készül, hanem egy sűrűbb vajas piskótátészta az alapja. A trükk abban rejlik, hogy a kisült tésztát egy egyszerű kiszúróval félhold alakúra szaggatjuk ki. Bár az eredeti recept szerint mandulaszóratt illik a tetejére, a diós változat is legalább ennyire közkedvelté lett az idők során.

Ízre nem túlságosan édes, állagra pedig kissé száraz, emiatt lehet belőle tökéletes kísérő egy csésze tea vagy kávé mellé, megidézve az 1830-as és 1840-es évek pozsonyi országgyűléseinek hangulatát.

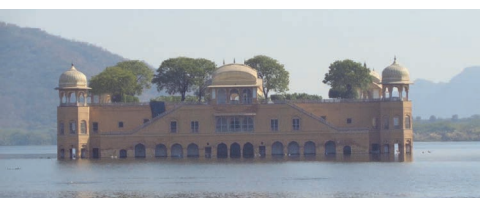
Palugyay Jakabra mai szemmel egy igazi 19. századi marketing-zseniként is tekinthetünk: rájött, hogy az, hogy a legnépszerűbb politikusról nevez el egy édességet, biztos recept a sikerhez. A számítása be is vált, hiszen ezen névválasztás után süteménye pillanatok alatt népszerű lett, és a félország kedvencévé vált. Kossuth neve egy kis túlzással egy valóságos "branddé" kezdte kinőni magát a finomságok körében: a lakató Kossuth-rosztélyos mellett ott volt a híres Kossuth-kenyér is, amit mandulával és csokidarabkákkal tettek különlegessé, és még a Pilvax kávéház étlapján is szerepelt. Míg a félhold forma eredetileg a bécsi pékek „win-win” üzenete volt a törökök feletti győzelem után, a Kossuth-kifli esetében ez a forma már egyet jelentett a prémium minőségű, finom csemege jelképével.

Ha ez a cikk meghozta az étvágyatokat ehhez a gasztronómiai műalkotáshoz, íme egy recept a QR-kód mögött, hogy ti is el tudjátok készíteni.

Maróti Dóra, Barta Zsófia (10.d)

Kultúrsokk minden sarkon – túlélési napló Indiából

Ha megkérdezzünk, kevés olyan egzotikus országot tudsz felsorolni, mint India – nem igaz? Most lerántjuk a sztereotípiák leplét, és bemutatjuk azt a pörgős, zajos, színes és végtelenül változatos környezetet, ahol két hetet tölthettünk el. Utunk során a napi több száz kultúrsokk közül alig tudtunk válogatni, hogy elmesélhessük életünk eddigi legnagyobb kalandját.

Kezdjük a reptéren, Újdelhiben, ahová a hajnali órákban érkezünk egy repülőn töltött éjszaka után. Ott már vártak ránk vendéglátó diákjaink, akik virágcsokorral, bindivel és masala chajjal fogadtak bennünket. Az első hetet az iskolában töltöttük, meghozza a St. Mark's World Schoolban, ahol idén megrendezésre került az Anjali International Friendship Week. Ezen több mint húsz ország 250 lelkes diákja és 70 tanára vett részt, akikkel közösen kerestük a megoldásokat a 17 fenntarthatósági cél kihívásaira. Betekintést nyerhettünk egy jómódú indiai család életébe is, ahol hatalmas vendégszeretet, eszméletlenül csípős ételek és igazi barátságok vártak ránk. Hihetetlenül gyorsan elrepült ez az első hét, ahonnan rengeteg tapasztalattal indulhattunk tovább. Ekkor már azt gondoltuk, hogy ismerjük a helyi közlekedés minden fortélyát: kipróbáltuk a sulibuszt, a metró, robogóztunk, tuk-tukoztunk, és dudálásra aludtunk el, majd arra is ébredtünk – de ekkor jött csak az igazi, filmbe illő indiai vasút.

Csapatunk Csongorral, a Qalandar utazási iroda fenomenális idegvezetőjével bővült, akivel bejártuk a rózsaszín város, Jaipur utcáit, napfelkeltében csodáltuk meg a Taj Mahalt Agrában, meglátogattunk egy falut Khajurahóban és annak iskoláját, ahol a tanárok többsége önkéntesként dolgozik. Az itt tanuló diákok támogatására adományt is gyűjtöttünk, amellyel mi is hozzájár-

ruhultunk az iskola mindennapjaihoz. Ez az utazás egyik legmeghatóbb és legfontosabb része volt számunkra. Saját szemünkkel láttuk a szegénység különböző fokait, az utcán kártyázó időseket, és a körülményektől független mosolyokat. Addigra már rengeteg állattal is találkoztunk: utcán barangoló tehenekkel, majmokkal, apró mókusokkal és papagájokkal. Utolsó állomásunk Varanasi volt, itt mélyültünk el leginkább a hindu vallásban és hagyományokban.

Hazafelé volt időnk gondolkodni és őszintén beszélgetni a minket ért élményekről. Egy dologban biztosan megállapodtunk: nemcsak Indiától, hanem egymástól is nehéz volt búcsút venni.

Rajkó Krisztina (8.a)

- Árpád Galéria -

A **Jugendstil** (ifjúsági stílus) az **Art Nouveau** német nyelvterületen elterjedt, kb. 1895-1910 közötti művészeti mozgalma volt, amely a historizmussal szemben az organikus formákra, a stilizált növényi motívumokra és a funkcionalításra fókuszált. A **szecesszió** kivonulást, elkülönülést jelent, utalva arra, hogy 1897-ben Bécsben negyvenkilenc művész kivonult a városi művészeti központból, hogy **új művészetet** teremtsen.

A „**Jugendstil — Jugend-Stil**” témájú Erasmus csoportos cserediák projektben a „stílus” történelmi és aktuális kifejezőmódjait kapcsoltuk össze a városi térben. A kiindulópontot Budapest és Bécs szecessziós építészete és művészete jelenti, amelyet közös városi felfedezések és kreatív feladatok során ismerünk meg.

Jugendstilben a betű is díszítőelem: Az első közös alkotási feladatban arra kértük a diákokat, hogy írják le a saját nevüket úgy, hogy a betűk szárai indákká váljanak, és összefonódjanak a papíron. A feladat folytatásaként a mai kor stílusában rajzolták meg a neveiket, így a **tipográfia** összekötötte a művészettörténetet a modern grafikai tervezéssel. A projekt elsődleges célja a történelmi szecesszió és a modern ifjúsági szubkultúrák vizuális nyelvezetének összekapcsolása.

Svarcné Micheller Erzsébet

